

220325 TRIBUNA JOAN CARRERA

INTRODUCCIÓ

-Bon dia a tots. Gràcies per la invitació a utilitzar aquesta tribuna Joan Carrera per dirigir-me a vosaltres compartint una mica de la meva vida i de la meva experiència. Gràcies als organitzadors per tot el que han fet perquè aquest moment sigui una realitat, la meva felicitació per l'èxit de participació i moltes gràcies a tots vosaltres per la gentilesa d'haver volgut venir a participar en aquesta trobada. Espero no amargar-vos el menjar.

Moltes gràcies també a les entitats que s'han volgut adherir a aquesta iniciativa; em fa molta alegria constatar que, d'una manera o altra, he estat o estic en contacte amb més de la meitat.

I, per descomptat, moltes gràcies al que és no el meu germà a l'episcopat, sinó el meu pare, Mons. Omella, perquè em va ordenar bisbe, i no només em va ordenar, sinó que, quan vaig acudir-hi perquè em defensés de l'amenaça que planava sobre mi, no només no em va defensar, sinó que em va convèncer que no em defensés i deixés que les coses seguessin el seu curs sense res demanar i sense res refusar.

-Em sento especialment honrat i confós en saber que seré el primer a prendre la paraula des del púlpit d'aquesta tribuna, que està cridada a ser prestigiosa pel nom que porta: Joan Carrera.

-Vaig conèixer Mn. Joan Carrera el 1973. Ell era llavors vicari episcopal d'una vasta zona que anava des de Nou Barris fins al Poble Nou, el Besòs i la Mina, que s'acabava d'estrenar. Crec que eren els districtes IX i X de Barcelona, la perifèria tocant a Santa Coloma i Sant Adrià de Besòs. Jo era un jove salesià de 21 anys que iniciava, juntament amb 4 salesians més, una nova forma de presència al barri de La Verneda. Mn. Carrera em va semblar, potser pel càrrec que tenia, o per la seva presència física, molt gran... però, en realitat, només tenia 43 anys... però aquests 43 eren més del doble que els meus insultants i joves vint-i-un anys.

-Mn. Joan Carrera ens va acollir, ens va aconsellar, ens va acompanyar i ens va defensar davant d'alguns sacerdots que no van veure amb bons ulls la nostra arribada al barri; és més, ens va llançar el desafiament de crear un centre de catequesi i animació juvenil que, sense dependència de cap parròquia, estava al servei de totes les de l'arxiprestat, una experiència insòlita i nova que indicava que era un home amb una visió de llarg abast .

-Per mi va ser un exemple d'home, de cristià i de capellà. Tenia un esperit pacífic i dialogant, obert i atent a tothom, inquiet i amb iniciativa. Però tot això li naixia i brollava d'una doble passió que conjugava perfectament: d'una banda, la passió per Crist, el seu Regne i l'Església i, de l'altra, la passió pel món i la realitat concreta que vivia: la Catalunya de els barris populars, la Catalunya dels altres catalans. Aquesta doble passió, que donava sentit a la seva vida, la vivia senzillament i serenament, sense escarafalls ni manifestacions extremes, en allò quotidià.

-No és estrany, doncs, que hagi fet escola, que hagi tingut deixebles i imitadors entre molts que han pogut caminar al seu costat. I ho demostra la creació d'aquesta tribuna, des de la qual espero i desitjo que no només en puguem honorar la memòria, sinó, el que és més important, puguem relançar i revifar els valors que van inspirar la seva vida.

PER ANAR FENT BOCA

-Deixeu-me començar explicant un acudit. El jove i el coixí de seguretat...

-Jo vinc a portar-los bones notícies, a compartir-les amb vosaltres, a anunciar-les. No sóc il·lús: sé que hi ha guerra a Ucraïna, i no només allà, sinó també a Síria, al Iemen, a Etiòpia, a Centreafrica, al Sahel... fins i tot al Sàhara entre el Polisario i el Marroc.

-Però tot això vostès ho saben igual o millor que jo. Jo els vull parlar no del cotxe que va xocar, sinó del coixí de seguretat que va salvar la vida del jove. Per què? Perquè estic convençut que el bé és més fort que el mal, encara que fa més soroll: "fa més soroll un arbre que cau que un bosc que creix". Perquè sóc un empedreït optimista que creu que tot s'acabarà bé... com ja cantaven a Godspel fa 50 anys. Perquè em dono suport en la fe i em mou l'esperança. I perquè sé que l'amor és més fort que la mort.

-Però anem al gra. Deu notícies o informacions. Per què deu...

1.-L'Església al Marroc existeix.

Som pocs, però... intentem ser bons. 30.000 catòlics entre 37 milions de musulmans, ni tan sols el 0,1%. De més de cent nacionalitats diferents. Molt catòlics, és a dir, molt universals. I en camí cap a la unitat des d'aquesta immensa pluralitat vivint en comunió.

Som pocs, però no ens fa res. El que ens importa és ser autèntics, ser sal que dona sabor, ser llum que il·lumina, ser llevat que fa fermentar la massa.

2.-El Regne de Déu no només és a prop: està ja enmig nostre.

Quan parlem de Regne de Déu, parlem del cel nou i la terra nova que els cristians esperem i, alhora, ens esforcem a construir. El Regne de Déu és aquest horitzó utòpic mobilitzador que mai aconseguim, però que ens mantenen i en marxa permanentment, de manera que mai no puguem declarar que ja hem arribat i que ens podem instal·lar en els petits èxits obtinguts.

Declarar que el Regne ja està entre nosaltres vol dir que la pau, la justícia, la llibertat, la vida, la veritat i l'amor no són només llavors, sinó que també donen fruits aquí i allà. Un cant –el tradueixo del francès– diu: Signes per milers, petjades de la teva glòria, signes per milers, Déu en la nostra història.

Si és veritat que hi ha milers de signes del Regne de Déu, em vaig dir a mi mateix un dia, hauries de ser capaç de veure'ls i descobrir-los. I vaig obrir un arxiu per anar anotant els signes del Regne que vaig veient a la vida de cada dia. Ja gairebé arribo a 200, i són pocs perquè encara sóc miop per veure i perquè no tinc els ulls acostumats.

Per cert, la creació i l'existència d'aquesta Tribuna també és un d'aquests signes del Regne. Com tot en aquest àmbit del Regne, aquesta iniciativa creixerà per la potència en si mateixa de la llavor (do i regal) i per la feina que vostès hi posaran (lluita i conquesta)

3.-És possible la comunió entre cristians

La nostra Església és ecumènica i treballa per viure en comunió amb les altres confessions cristianes: catòlics, protestants, anglicans i ortodoxos mantenim una relació de fraternitat molt interessant. Els protestants utilitzen, en no menys de set parròquies, els nostres locals per trobar-se i celebrar-ne el culte. En menys mesura els anglicans i ortodoxos, perquè són molt poquets. Amb els protestants hem creat un Institut Ecumènic de Teologia al

50%. Alumnes, professors i directius són protestants i catòlics, i també musulmans menys.

"Al Mowafaqa és un signe profètic, va dir el Papa Francesc, per a l'ecumenisme i el diàleg interreligiós"

4.-El diàleg interreligiós islamo-cristià és possible i és una realitat creixent

Ho vivim en el dia a dia, en allò quotidià, en les relacions interpersonals de companyonia i d'amistat, en el bon veïnatge, a les universitats, escoles i llocs de treball, als barris, carrers i mercats. Però també ho vivim a la feina, colze a colze, en associacions i fundacions, en pro dels drets humans, la promoció de la dona, l'atenció a les persones migrants, la salut pública i privada, l'educació i la cultura, etc. . Finalment, encara que sigui a petita escala, vivim també experiències de compartir la fe i la pregària.

5.-És possible la fraternitat entre musulmans i cristians

Sí, és perfectament possible establir amistats sinceres i profundes entre musulmans i cristians, és possible treballar plegats per construir un món millor.

Ho dic per experiència pròpia. Tinc molts amics musulmans. Alguns són amics fins al punt que, n'estic segur, donarien la vida per mi si fos necessari... i jo per ells.

Treure aigua del pou: Christian de Chergé i “Els nostres camins convergeixen quan la mateixa set ens atrau cap al mateix pou. Podem donar-nos de beure mútuament?”

Els musulmans no són els nostres enemics, ni enemics ni adversaris, ni contraris ni competència. Són germans que Déu ens dóna per conèixer-los, tractar-los i estimar-los. La Coca i la Pepsi.

L'Església mira també amb estima els musulmans que adoren l'únic Déu, vivent i subsistent, misericordiós i tot poderós, Creador del cel i de la terra, que va parlar als homes, els dissenys ocults dels quals procuren sotmetre's amb tota l'ànima com es va sotmetre Déu Abraham, a qui la fe islàmica mira amb complaença. Veneren Jesús com a profeta, encara que no ho reconeixen com Déu; honoren Maria, la seva Mare virginal, ia vegades també la invoquen devotament. Esperen, a més, el dia del judici, quan Déu remunerarà tots els homes ressuscitats. Per tant, aprecien la vida moral, i honoren Déu sobretot amb la pregària, les almoines i el dejuni...

El Sagrat Concili exhorta tothom que, oblidant el que ha passat, procurin i promoguin units la justícia social, els béns morals, la pau i la llibertat per a tots els homes.

Això es va publicar ja fa 56 anys, amb la força de tot un Concili Ecumènic... però molts, dins de l'Església (inclosos alguns bisbes i força cures), no han pres encara nota...

6.-Els musulmans no pretenen liquidar la nostra civilització ni la nostra religió

La immensa majoria saben que l'Alcorà diu: “Si Déu hagués volgut que existís una sola religió ho hauria fet...” I, per tant, veuen l'existència de diverses religions, civilitzacions, cultures i societats com una cosa positiva... encara que considerin la seva com a punt àlgid de l'evolució social i la plenitud de la revelació de Déu.

El grupat d'extremistes fanàtics i violents que hi ha aquí i allà no haurien d'esborrar la imatge general d'acceptació de l'altre de la majoria.

Combatem, si us plau, les fake news i les falses afirmacions que corren dient que els musulmans volen envair Europa i acabar amb la nostra civilització, cultura o religió.

7.-“Menys parlar dels musulmans i més parlar amb els musulmans”

Aquest és el desafiament, entre d'altres, que us llanço. Aquí estem parlant de musulmans, però us proposo parlar amb musulmans: apropau-vos a ells, establiu una conversa i un diàleg amb ells, interesseu-vos per la seva història personal, per la seva situació familiar, per les seves penes i alegries, pels seus somnis i projectes...

Em sorprèn que molta gent que ha fet aquesta experiència acaben comentant: Ah, però si són com nosaltres!

8.-És possible caminar cap a la unitat des de la pluralitat

Havia escrit: “És possible la unitat a la pluralitat”, però això ho afirmo com un acte de fe. El que puc afirmar com a experiència de vida és que és possible caminar cap a la unitat des de la pluralitat. I és possible viure la comunió integrant les diferències i enriquint-nos mútuament. Cal tenir la convicció i la voluntat de fer-ho. Si no partim del principi que tot home és el meu germà, si ens quedem a l'homo homini lupus de Hobbes, aleshores no hi ha gaire cosa a fer ni a esperar... sinó la guerra i el conflicte.

Jo he preferit partir sempre d'una altra afirmació que vaig trobar de jove en un pòster italià i que m'ha inspirat: “La meva casa és el món, la meva família, la humanitat”

9.-Ser ponts i constructor de ponts, la nostra vocació

Quan vaig arribar al Marroc abans del Nadal del 2002, em van portar a la ciutat de Kenitra, on està establerta l'única comunitat salesiana del país. De seguida em van dir que Kenitra significa “petit pont”... i allà vaig descobrir jo quina havia de ser la meva vocació i la meva missió al Marroc: en un món entestat a construir murs i fossat que separa, a reforçar fronteres i tanques que divideixen, jo he de ser un pontífex, és a dir, un constructor de ponts, com el Papa; és més, m'he de transformar jo mateix en un Kenitra, un petit pont entre... Aquest moment que estem vivint és per a mi un exercici concret d'aquesta vocació i missió.

I crec que no només jo, sinó cada cristià al Marroc, i al món sencer, també a Catalunya, ha de ser pont i constructor de ponts.

10.-La vida és bella, particularment si la viu amb l'alegria de l'Evangelí

Sí, malgrat tot, la vida té sentit, i és bella. Val la pena viure-la, sobretot si se la viu amb alegria, optimisme i fins i tot entusiasme (rapte diví, possessió divina, immersió en Déu, borratxera de Déu)

Als qui sigueu cristians, us convido a fer un pas més: a més de ser-ho, us convido a sentir-vos cristians. I a sentir i viure la joia de ser cristians. I a viure la nostra fe cristiana amb desimboltura, desacomplexament, amb audàcia, amb llibertat, amb parresia. Res de cristians reclosos a la sagristia. Res de cristians vergonyants o a la clandestinitat de la vida privada. Ser alegrement cristians. Descaradament cristians Humilment, però orgullosament cristians.

Moltes gràcies... i bon profit.